

ma išsa piddi toitma nenda, kuida issa tedda temma nore ea aéal toitis, koolis ja kašwa- taš; agga perremees hoidis tedda sandiste, nenda kui saggedašte mitmes kohtas on nahha.

Wimaks teggi poeg išsale moldi, kust seest išsa piddi sôma, nenda kui kassidele tehha.

Perremehhe poeg tulli ja watas, kuida išsa moldi teggi ja ütles rõõmja mele ja hedlega: „Ennäh taat! kui minna üks kord sureks saan ja sinna ni wanna oled kui wanna taat prae- go on, siis tahhan sulle ka nisugguse mossi tehha, kust seest sinna woid súa!”

Sedda kuuldes jái perremees mótlemä, håb- benes ennast, wiškas moldi árra ja išsa piddi nüüd fest páewast sadik teiste seos sôma; fest need sônnad tullid perremehhe mele: „Sinna pead omma išsa ja emma auustama, et sinno kâssi hâsti kâib ja sinna kaua ellad ma peal!”

Tôssine sôbber.

Iggal innimesel on ommad sôbrad, wižha mehhed, kaetsejad ja waenlo sed, ja need kôit,

kellel need tembus jures on, nimmetawad en- did saggedašte, silma firjoks, meie sôbraks; agga on ommeti, kui pitkemalt neid öppime tundma, kowvalad sôbrad, kes meie suust sônnو otsiwad, et teine kord sedda wallusamine, meile waewa saaksid tehha; išsiárranis weel siis, kui omma kasso lootwad sada. Wahhest on se ka mònne jures üks pahha willund wiis, et temma ennast wágga targaks peab ja teab teist paljo juhhatada, fest kegi ei olle temma melest ni tarf ja dige, kui temma ja sedda tunneme fest, kes teissi paljo tagga ráákiwad ja ikka teiste innimeste wiggad teab ülles arwata; agga mitte išse ommad! Nisugguse sôbra eest peame en- nast ikka kolm sammo emale hoidma. Üks tôssine sôbber on wágga arvast leida ja on ennam wâårt, kui išsa ja emma, wend ehk ödde. Siin allamal seisab üks luggo tôssisest sôbrast:

Inglišmaal Londoni liinast, tulli ühhel pâ- wal tundmata mees uhkes rides, waese kâ- lewiteggia jure ja küssis: „Kuidas kâssi kâib Zomas?” — „Sandiste, auus herra, wágga sandiste!” — „Oh!” hûdis wôeras, „se on